

Úvodníček

Tak nám přišel velice rychle krásný barevný podzim. Kdo byl na výletě ve Svoru, ten může o hledání například třibarevných listů vyprávět. Tento měsíc bude jen jeden výlet a to do Bechyně. Naštěstí bude o kousek delší, jelikož je státní svátek. Takže neváhejte vyrazit .

V minulém Týpku jsem psal první informaci o jarním táboře v Pasekách nad

k vybavení – každý účastník si tedy může vybrat, zda si vezme prkna dvě (lyže), nebo prkno jedno (snowboard). A abych nezapomněl, dva dny se pojedje na oblíbené běžky, takže běžky si bere každý, neboť jak praví klasik „Kdo nemá běžky, jde pěšky“.

Kosa

Kamenný Přívoz

Už se vám někdy stalo, že jste slíbili, že napíšete článek o výletu, a u počítače jste s hrůzou zjistili, že si z něj vůbec nic nepamätujete? Ještě že žijeme ve světě protkaném internetovou sítí a že se tedy můžu alespoň inspirovat fotkama z inkriminované výpravy. Nuže, výlet to byl do Kamenného Přívozu a těm, kteří se nezúčastnili, mohu nabídnout

Jizerou. Mám pár dalších informací. Chata v Pasekách právě prodělává rekonstrukci. Budou tam nové sprchy, přebudovává se kuchyň, topení. Proběhla i výměna oken. Takže jedeme do nového ☺.

Další informace je, že tentokrát s námi pojedje lyžařský a snowboardový instruktor (Gizela a Hudla mají akreditované kurzy). Takže, kdo neumí a chce se naučit lyžovat, či jezdit na prkně má jedinečnou šanci toto dokázat pod odborným vedením. Ještě

zaručenou informaci, že to byl jednodenní

výlet a konal se v sobotu. Tolik k ověřeným informacím, zbytek bude ovlivněn mou chatrnou pamětí, a proto obsah berte s rezervou.

Sraz probíhal od klubovny přes nádraží, nepřestal ani při cestě vlakem a závěreční srážnici se k nám připojili na výstupní stanici. Skupinkou jsme byli vskutku různorodou. Rodiče s dětmi, děti bez rodičů, rodiče s dítětem v kočárku, rodič bez dětí, ale zato s vnoučetem... Obzvláště kočárek si na nepříliš bezbariérové trase užil své.

Netrvalo dlouho a seznámili jsme se s dobovým průvodcem naší výpravy. A když říkám dobovým, tak se za tím skrývá, že zatímco jsme jeli vlakem, za okny nastala doba keltská a z nás se stali nefalšovaní Kelti. Kelti putující na velký trh.

Obchůdku chtějí Kelti. Průvodce nás také informoval o hrozících nebezpečích, před kterými je nutno prchnout do vzduchu, pláchnout z dohledu či alespoň dodržet družstevní počet nohou položených na zemi. A hlavně to nepoplést a neschovávat se, když ostatní lezou po stromech, že. A zejména je třeba mít na trhu co prodávat, takže naše putování se záhy mělo změnit v celodenní boj o cennosti k prodeji. Občas jsme cestou narazili na nějakého toho druida, koho jiného také čekat v keltských

časech. Tomuhle se třeba utrhalý knoflíky. Přišit. Ale na správné místo. A přišel čas oběda.

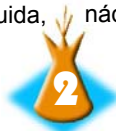
V pěkném lesíku se nám to obědvá, příroda na dosah ruky, učiněná romantika. Ale co to? Kosa ze svého doprovodného vozidla s řidičem Tínkou začíná vybalovat celou piknikovou soupravu včetně vařiče a začínají s Radkou kuchtit slavnostní menu, čímž přispívají k obveselení právě chleba obědvajících Keltů. Mladší generace Keltů doobědvála a objevila, k čemu všemu se dají v lese použít šišky, takže se raději zvedáme a pokračujeme v cestě.

Opět jsme museli nevidění uskakovat z cesty a vyskakovat nad zem a dokonce i na černočernou tajnou chodbu jsme cestou narazili. Ale to nás nezdrží. Ke krásám podzimní přírody se v nedalekém lesíku připojil bukvicový lán, který jsme v poměrně krátkém čase sklídili do kapes a do břicha. Plné bukvice se totiž často nevidí, tak je třeba toho využít. Jen nevím, co budou jíst divočáci, když jsme jim odnesli sváču.

Začalo se schylovat k pozdnímu odpolední a keltské kapsy už byly téměř plné cenností, takže nás čekaly dva úkoly. Najít vlak a najít trh. Náhodou

byla cesta společná, takže trh jsme skutečně našli, hádejte, kde byl. Na nádraží. Zobchodovali jsme a cennosti jsme vyměnili za spoustu dobrůtek.

Ti Kelti se měli. A už pro nás přijel vlak, tak vzhůru do něj a zpátky do naší doby a do Prahy.

morče

EXPEDICE Svor

Na začátek bych ráda uvedla, že mise byla úspěšná. Začátek byl ve středu. Pozdě večer. Sešli jsme se. Sešli jsme se v opravdu skromném počtu – tedy 3 děti a 3 vedoucí. Počet byl sice skromný, cesta

však byla o to impozantnější. Nu, a po vyčerpávající cestě jsme se uložili ku sladkému spánku, tentokrát už všichni – ne jen Marek.

Ráno jsme se probudili a vydali se za hledanou ztracenou expedicí. Ta naopak hledala ztracený chrám. A abychom se v tom neztratili i my, tak nám v tom hned následující den pomohl buddhistický mnich, to ale předbímám...

Ve čtvrtčním putování jsme se totiž vypravili objevit takzvaný sirný pramen, ve skutečnosti byl však železitý s naprosto úchvatnými chuchvalci nějakých bakterií. Železožroutských bakterií. U pramene jsme poradili naprosto zmatenému turistovi, který ačkoli tvrdil, že mapu má, netrefil ani po silnici. Za chvíli naši výpravu přepadly opice, které ovšem naše expedice hravě zlikvidovala. A tak jsme šli dál, dál až jsme došli zpět na naši základnu, dali jsme si večerí a zkusili dál pátrat po našich předchůdcích. Zatím jsme byli ale neúspěšní...

A zde do textu vpadám já, Vigo, jakožto rušivý element.

Další den jsme se pokusili znova, neúnavně, najít ztracené. Vyrázili jsme se spolu s mnichem podívat, jestli nebloudí někde kolem Jedlové. Což je kopec a pod ním stejnojmenné nádraží. Kam jsme ovšem dojeli vlakem, nikoli pěšky. I vylezli jsme až nahoru. Na horu Jedlovou. Abychom se mohli pořádně rozhlídnout. Což jsme z rozhledny vskutku učinili. Výhled byl čistý a jasný jako drahokamy, které nám byly odměnou. Ale bohužel jsme je nikde neuzřeli (ne drahokamy, ale ztracence), a tak jsme se museli vydat zase zpět do tělocvičny. Opět vlakem, který (jak je v tomto kraji zvykem) nejel tak, jak by se nám to hodilo. Ale lepší nádraží na čekání těžko hledat. Celý tento výlet s námi podnikl i jistý polodomorodec. Kosa. V tělocvičně na nás čekala Gíza a s ní i skoro hotová večere. Tak jsme ji snědli. Pak však byl objeven prázdný stan první

výpravy a vskutku obrovské štěstí jsme měli, když jsme se dozvěděli, že někdo tady viděl potulovat se divné, zubožené lidi. Byli nalezeni a rozpoznáni jako naši druhové. *Pro upřesnění: ti divní, zubožení*

lidé byli Hobo, Jana a Ajdam. Řekli nám také, že vědí, kde je chrám, a tak že se k němu budeme moct další den vydat. Na to jsme se samozřejmě už všichni moc těšili. Tak byli ztracenci na místě ošetřeni, aby byli na další den dostatečně čerství.

Což bohužel další den ráno opravdu nebyli. Po snídani, poučení z minulých nezdarů, jsme se vydali opačným směrem. Jižně, svižně. Tedy někam za Nový Bor. *Opět vlakem, tentokrát však, díky milé průvodčí, zadarmo.* Pomalou a teplou jasnou procházkou jsme dorazili ke zprvu nenápadnému chrámu (čti klášteru), lidově zvanému skalní hrad Sloup. Což je prostě skála, do které jsou zevnitř vytesány všeliké chodby a místnůstky, z nichž některé ovšem vyrůstají ven ze skály. Po podrobné prohlídce s úžasnými výhledy

(okolo) i pohledy (dovnitř) jsme odešli. V hloubce nás ale hlodal takový malý obrazný červík. Ten obrazný červík nám totiž nedopřál najít v chrámu poklad. Místo něj jsme našli jen stádo (*nebo snad hejno?*) zlých duchů. Byli ale špatně vyzbrojeni, a tak byli také rychle poraženi. Místo pokladu jsme našli alespoň jakousi šifru. Ona to byla divná šifra, nešla totiž vyluštit bez klíče. ten měl někdo z vedoucích. Někdo, kdo bydlel na Praze 6. Zároveň někdo, kdo přijel až v pátek. Také to byl někdo, kdo byl ženského pohlaví. Měla být pihatá. *To jsme se ovšem dozvídali postupně z indicií, které jsme postupně dostávali za*

splněné úkoly. Mezitím se toho však mnoho stalo, takže poslední, rozhodující indicii se dozvíte až za chvíli. A cože se to stalo? Hobo s lkarem nás opustili a vydali se po vlastní ose (ale nebojte, ještě se s nimi shledáme), cestou nás ještě opustil Mareček s Péčou (protože jeli domů) a Puckem (protože nám jela hlídat

tělocvičnu). Tak jsme pak vystoupali na vysoký, převysoký vrch Klíč. Odměnou nám za to byl nejen výhled (který byl trochu pokažen silicím mrholením a mračny kolem), ale ještě navíc Kosa, jenž na nás na vrcholu trpělivě čekal. A pak už rychle dolů, do Svoru. Tam jsme se převlíkli do suchého a netrvalo dlouho a dostali jsme tu poslední nápovědu. Takže pozor, teď se to dozvíte: Jako třešničku na dortu měla být alespoň tak stará jako Hobo. Který zrovna v tu dobu s lkarem přišel. Vidíte, já říkal, že se zase sejdem. Inu indicie mluvily jasně. Už víte, kdo to je? Ne? Tak si indicie přečtete znovu... A byla to Zuzana! Ano! Dostali jsme od ní klíč a po jeho použití se nám zjevila spásná věta: V půl desáté na hřišti. Tak jsme těšili, že jsme jídlo zhltili v okamžiku. Což ovšem bylo zcela zbytečné, protože bylo sotva osm. V půl desáté byla ale venku taková tma, že jsme se dostali jen na práh. To

představte si to: hořící svíčka, kolem ní drahokamy, zlaté amulety a kohoutí bonbóny. Každý z nás si na pokladu pochutnal a ještě jsme si všichni odnesli jedno malé amuletové Óm (taková trojka s ocáskem). Mise byla tedy úspěšně zakončena a mohla by být návratem domů i stvrzena, kdyby nebyla sobota, deset hodin večer. Takhle jsme mohli jen jít spát.

A v neděli se tedy vstalo a nasnídalo. Venku bylo nehezky, tak jsme poslední den strávili balením, uklízením a fotbálkem. A obědváním. A točenou kofolou. A nakonec tedy i tím vlakem. A návratem domů. Konec dobrý, všechno ostatní taky dobré, a tak tedy Óm, Óm, Óm...

Ážaómkloboučnickóm a vpsísovač Vigo

Přezdívkárna

Listí už nám padá a přezdívek stále nepřibývá, něco s tím udělejte. Přeci si také nějakou přejete, nemýlím-li se. Každý

si přeje mít přezdítku. A kdo si to nepřeje, tomu bude přána.

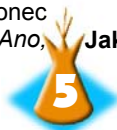
Můžete si přinést do oddílu i přezdítku ze školy, proč ne? To není zakázané, stejným způsobem si přinesl přezdítku Čarlí. Ano, zcela správně jste

však zcela stačilo, poněvadž již tam se skrýval další pokyn. A to v 9:35 v tělocvičně. On byl ten poklad nakonec uprostřed tělocvičny! Představte si to! Ano,

pochopili, že dnes bude řeč o Čarlím s Čarlím.

Jak jsi přišel ke své přezdínce?

Ke své současné přezdívce jsem přišel na základní škole, v sedmé třídě tuším. Udělili mi jí spolužáci. Vzniklo to prý nějak přes moje příjmení, kteréžto je shodné s příjmením jistého spisovatele, který byl křesťním jménem Karel (*Nebudeme tady ale tajněškařit. Prostě Čapek. Karel Čapek. To je ten spisovatel.*), ale říkat mi Karel se spolužákům nechtělo, Charles prý znělo moc vznešeně, tak mi začali říkat Charlie. Pro psanou formu jsem později začal preferovat fonetický přepis (*což, pro nás nevzdělance, znamená „Čárlí“*). Vzhledem k tomu, že v té době se mnou do třídy i do oddílu chodil Fíďa a Bajza (Vodník), tak se přezdívka snadno rozšířila i mezi Kočovníky, kde se rychle ujala. Jestli ovšem je tato historika pravdivá a co k tomu tehdy moje spolužáky vedlo, o tom se lze jen dohadovat.

Měl jsi nějakou přezdívku ještě před Čárlím?

První přezdívku jsem dostal na svých prvních jarňákách ve Vítkovicích, kde mi Makrela říkal Diam, podle běžek Artis Diamant. Ale mám dojem, že tato přezdívka skončila spolu s těmi jarňáky. Později, asi o rok, se mi začalo říkat Citrón. Za to může Vodník, který zkomolil nápis na mé mikině (tuším, že tam bylo Victory), a všem se to moc líbilo. Hlavně Šárkovi a Makrelovi.

A nějaká mimooddílová přezdívka tě postihla?

Pak se asi ještě pár přezdívek vyskytuje či vyskytovalo, například v Lemon Nashville (*to je kapela, ve které Čárlí hraje*) jsem Charlie Harlee a ve škole mi tu a tam jeden kolega říká (a každý ví, koho tím myslí) Akromegalik, neb prý tak vypadám (velké ruce, velké nohy, velký nos).

Vymyslel jsi někdy někomu přezdívku, pokud ano, jakou, komu a proč?

Pokud já vím, tak nevymyslel (tímto se omlouvám všem, kterým jsem přezdívku vymyslel a oni se těšili, jak to zde rozmáznu), ale myslím, že jsem se silně zasloužil o rozšíření přezdívky Kokeš. No, vlastně jednu jsem vymyslel – Šimi Hendrix, ale to není tak podstatné. *Hlavní problém bude spíš, že ho tu nikdo nezná. Jinak pro zasvěcené to je rozhodně podstatné.*

O které přezdívce nemáš ponětí, jak vznikla a zajímalo by tě to?

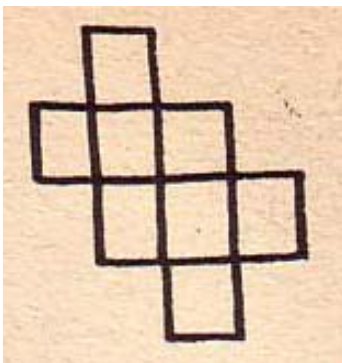
Z těch současných třeba nevím, jak vznikla přezdívka Hudla či Helmut, z těch starších bych moc rád věděl, proč se Kamilovi říkalo Kamil či Qwashovi Qwasha. *No tak to zřejmě nečteš pravidelně Týpko, neb Hudla už se zpovídala. Ale na Helmuta se ještě v každém případě můžeš těšit, toho si nenecháme ujít.*

Nějaký další postřeh na téma přezdívky, o který by ses chtěl se čtenáři Týpka podělit?

Snad jen...přezdívejme.

No, to je slovo do pranice! Jak já bych si přála další přezdívku. ...jo, vlastně vůbec. Raději konec.

morče

Luštěňky

Poslední dobou se hodně mluví o tom, že v posledních letech přestáváme číst. Myslet si o tom můžeme, co chceme, každopádně fenomén zjednodušování a zlehčování tu je. Všude. Většina z nás to docela vítá. A je to normální. Přesto můžeme namítnout, že přece pořád něco čteme: učebnice, noviny, titulky k filmům,

občas i knihy a samozřejmě i Týpko... Ten, kdo se o prožitek ze čtení nenechá ochudit, je (v některých případech) odměněn. Jinými slovy pokud si čtete tento článek celý a pravidelně, dozvěděli jste se v minulém Týpku, že za správné vyluštění dostanete odměnu. Mám jednu speciální: klobásu předanou na nejbližším vámi navštíveném výletě. Dobrý, ne? Čerstvou, samozřejmě (v Hypernově ani Albertu nenakupuji). ...prostě lákavá nabídka!

Každý z nás je zvyklý číst jinde: v postýlce, v křesle u topení, na zahradě u babičky, v tramvaji, na záchodě – kdekoli. Jak jsem už naznačila, i vy, pokud toto vidíte, právě čtete. Kde? To už je jedno, najdete si místo pro luštění Luštěnek nejpopovanejší a každopádně se uvelebite a čtete dále...

Protentokrát jsem si pro vás připravila jen jednu, ta je sice poměrně jednoduchá,

nepravdivá.

2) *Nejméně 2 věty na tomto papíře jsou nepravdivé.*

3) *Nejméně 3 věty na tomto papíře jsou nepravdivé.*

a tak dále až k

100) *Nejméně sto vět na tomto papíře je nepravdivých.*

Kolik je na listu papíru pravdivých vět?

Zapeklité, co? Ale po chvílce přemýšlení na to určitě přijdete. Držím vám palce.

A ještě jsem našla jednu hádanku podobnou té předešlé – tedy obrazec si zkuste namalovat nejprve jedním tahem, tak abyste po žádné čáře nejeli dvakrát. Druhý level uděláte, pokud nakreslíte tento obrazec jedním tahem, ale tak aby se žádné dvě čáry nepřekřížily. To už je těžší, má to ale výhody, můžete si to čmárat na

ale! Je to ten typ, který si můžete vyzkoušet na papíře sami, takže hurá do toho.

Na listu papíru je napsáno sto vět:

1) *Nejméně 1 věta na tomto papíře je*

kus papíru kdekoliv: ...a celé je hotovo!

Minule jsem vás potrápila s hádankou se třemi Čiřany (pokud si nepamätujete zadání - vyhrabte minulé Týpko a zkuste, jestli řešení pasuje...). Myslím si, že nebyla

úplně jednoduchá a když jsem na ni už přišla, tak vyjádřit své řešení bylo pomalu tak obtížné jako samo luštění. Odpověď: Divám se na dva smějící se, černé Čiňany. Pokud bych byl čistý, tak jim musí každému dojit, že jsou špinaví. Každý z nich totiž uvidí, že na mně nic není, tzn. že se mně se nesmějí, tzn. že se musí se smát sobě navzájem. Pokud jim tohle nedošlo a dále se smějí, tak musím být špinavý. Správnou odpověď do bedničky Bé (která na klubovně opravdu JE!) vhodil pouze Vigo. Je tedy šťastným výhercem již zmíněné klobásy. Mňam, co? Zkuste to i vy. Akce totiž pokračuje dál!!!

Uzávěrka správných řešení (ano, musím to ohraničit, abyste mě nezaválili) je za měsíc.

Anežka
P.S. Řešení druhé zábavné hádanky vyvěším na klubovně pro ty, co se tam vyskytují, a těm, co tam nechodí, ji mohou ukázat vedoucí...

Fotka nebo fikce?

Den se se dnem sešel a máme tu zase další měsíc. S ním samozřejmě i další důmyslnou fotku s nečekaným významem. A opět o tom, jak zase někdo něco nepochopil.

To máte těžký. Někomu můžete cokoliv vysvětlovat třeba tisíckrát, a stejně to pokaždé půjde jedním uchem sem, jedním tam. Zejména pokud se jedná o něco důležitého. A z ničeho nic někde zaslechne nějaký blábol a hned tomu uvěří. Jako třeba tuhle: že je zelenina zdravá, sice všichni ví, ale vnutit někomu na táboře oblíbenou pepřovou polévku s mrkví je vcelku nesnadný úkol. A stačí, aby Helmut

odkudsi přinesl nesmyslnou fámu, že pobyt uvnitř zeleniny je ještě zdravější, a všichni se rázem hrnou do plastového rajčete na pískovišti, neberouce ohledy na vyděšené předškoláky, kteří si předtím v zeleninovém domečku hráli na kuchyňku. Přesvědčovat v tu chvíli Eidama, že plastové rajče je sice

obří, ale i tak vzhledem k jeho velikosti nedostačující, je stejně marné jako chtít po Kazachovi přestat hrát na GameBoyi, když se vážou uzly. Většina zúčastněných dojmů léčivých účinků obřího rajčete natolik podlehla, že nechtěli plastové obydlí opustit ani poté, co se Helmut přiznal, že si není stoprocentně jistý a vylezl. Dokonce ani když se všem vysmál, že už si jistý je, ale tím, že to pravda není, nikdo nevylezl. Tak že by to nakonec pravda byla? Jako pravděpodobnější se jeví, že nával ve stísněném prostoru nikomu neumožnil rajče opustit.

Marcel

Bodoviny

Tak co nového s body, ptáte se? Koukněte se do tabulky, tam uvidíte. Co tam uvidíte? Z toho zajímavějšího bych jmenoval zejména příchod zcela nové

družinky, do bodování se nám totiž provrtaly Žížalky až ze školy Jana Wericha. V současné době napjatě očekáváme ještě jednu divou zvěř, ale o tom si snad povíme příště.

Co dále? Bystrý čtenář si možná povšimne, že má méně bodů, než by si zasloužil, a nebo naopak: že je Panu Dokonalému blíže, než by očekával. Že, Helmut. Nebojte, porucha není na vašem přijímači, ale zde, u nás bodovačů. Prostě ještě není započítán výlet do Kamenného Přívozu. Ale příště již bude, nebojte.

A nakonec: Držte se rad Ptáka Bodováka, ví, o čem kráká.

Vigo

DRUŽINY

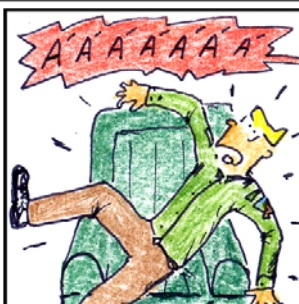
1	Kamzíci	15
2	Myšáci	12
3	Zubři	11
4	Žížalky	8

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	48
1	Helmut (KA)	46
2	Sára (ZU)	33

3	Chrob	(ZU)	30
4	Kazach	(KA)	25
5	Jáchym	(ZU)	22
6	Terka	(MY)	20
7	Sebík	(ZU)	18
	Eda	(ZU)	18
9	Káča	(MY)	17
10	Míša	(ZU)	16
	Marek	(MY)	16
12	Damián	(MY)	13
13	Míša	(MY)	12
14	Michal	(KA)	11
	Honza	(KA)	11
	Týna	(MY)	11
17	Žalud	(ZU)	10
	Aneta	(ŽÍ)	10
	Nic	(ŽÍ)	10
20	Honza	(ŽÍ)	8
21	Anča	(ZU)	6
	Vašek	(ŽÍ)	6
23	Dolar	(KA)	5
	Honza	(ZU)	5

KOČOVNÍK & OSMAK

Cesta Marca Pola – 3. díl

Moje obavy z ukončení dobrodružství se rozplynuly. Otec se rozhodl pokračovat v cestě dál! Nikdy jsem nebyl tak šťastný. Přece jen se dočkám dalšího putování!

Po několika dnech plavení jsme dorazili do Malé Arménie a poté jsme prošli i Turkménii. Uviděli jsme překrásné koně a pestrobarevné, ručně tkané koberce. Otec mi prozradil, že utkáni takového koberce může trvat i celý život!

Ustoupili jsme na Kublajchánovo území a cestou jsem si všiml mongolského tábořiště. Poprvé jsem viděl tak zvláštní stany. Měly kruhový tvar a jejich stěny tvořily velké kůže. Otec mi pověděl, že v těchto stanech se spí i vaří. Jmenují se jurty. Mongolové je jednoduše zboří a odvezou si je a svoji rodinu, majetek i zvířata na vozech. Na další pastvině je zase postaví, chvíli zde žijí a pak jedou zase dál.

Pokračovali jsme dál Velkou Arménií. Začínal jsem být unavený, naštěstí jsme si udělali přestávku v Arčinganu, místě teplých pramenů a gejzírů. Nezažil jsem nic příjemnějšího než se vykoupat v těchto přírodních lázních! Uoda byla velmi teplá a tryskala kolem mě v mohutných pramenech. Báł jsem se, aby mě jeden z gejzírů nevyнесl až k nebi, ale otec mě uklidnil, že takovou sílu nemají.

Na hranicích Velké Arménie a Persie jsme navštívili Tabriz. Ohromné město plné květin a zahrad plných exotického ovoce. Byla zde i velká obchodní křižovatka, kde se setkávali muslimové a křesťané. Takových jazyků jsem jaktěžiu neslyšel!

K večeru jsem se šel projít uličkami tržiště a uviděl jsem muže, který zapaloval tekutinu. A k mému velkému překvapení hořela. „Jaký je to div, příteli? Co je to za tekutinu, že tak výborně hoří?“ ptal jsem se obchodníka. „Tento hustý zemní olej pochází z Gruzie, tryská tam hojně ze země a hoří tak snadno, že ho obyvatelé tohoto kraje používají do svých lamp. Navíc je to i lék proti surabu a vředům.“ Zase jsem se dověděl něco nového a trochu oleje jsem donesl otcí, který mě pochválil za mou všímavost. Řekl mi, že hned brzy ráno odplouváme do Kermánu. Ach, Tabriz mě tolik fascinoval, chtěl jsem tu ještě chvíli pobýt a objevovat jeho tajemství! Lákal mě tu zůstat a nalézat další poklady, ale zároveň jsem chtěl jet dál a pokračovat ve svém dobrodružství... Poprvé jsem zatoužil někde pár dní zůstat. Snad se mi podaří se sem někdy vrátit a objevit to, co mi zůstalo zatím utajeno. Kermán mě ale ovšem také lákal. Dověděl jsem se, že je to obrovské město v jihozápadním Iránu. Doufám, že tam také objevím něco, s čím se budu moct pochlubit svým kamarádům.

